Otto este un pui de pinguin.
Îi place să se joace în zăpadă.
Dar mai întâi trebuie să-i învețe
pe ceilalți pui tot ceea ce trebuie să știe.

faceți cunoștință și cu
Buf și Pongo

ANIMALE
MATURIZARE
CUNOAȘTERE
PRIETENIE

7+ ani

nemi.ro

nemira.ro

ISBN 978-606-758-715-9

Jill Tomlinson

Pinguinul care voia să afle mai multe

nemi

Citiți și celelalte cărți ale lui
Jill Tomlinson

Bufnița care se temea de întuneric
Gorila care voia să se facă mare

Jill Tomlinson

Pinguinul care voia să afle mai multe

Ilustrații de PAUL HOWARD

Traducere din limba engleză de MARILENA IOVU

nemi

Este frig

Otto era un pui de pinguin. Trăia pe picioarele tatălui său la capătul lumii. În fine, cel puțin asta spunea Leo, că ei trăiesc la capătul lumii. Leo era un alt pui de pinguin, care trăia și el pe picioarele tatălui său. Așa l-a cunoscut Otto.

Tații lor, Claudius și Nero, erau prieteni și când s-au oprit, cioc în cioc, să vorbească unul cu celălalt, Otto și Leo aproape că stăteau și ei cioc în cioc. Trebuiau să țipe puțin, fiindcă Claudius și Nero erau destul de grași, ca toți ceilalți pinguini, așa că burțile lor îi cam țineau la distanță pe Otto și Leo.

- De unde știi că suntem la capătul lumii? i-a strigat Otto lui Leo într-o dimineață.

- Tatăl tău i-a spus tatălui meu, a zis Leo. Tatăl tău știe totul.

- Ce spui? a strigat din nou Otto.

- Tatăl tău știe totul, a zbierat Leo la el. Toți merg la Claudius când vor să afle ceva.

- Știu, a oftat Otto cu amărăciune. Eu n-apuc să-i zic o vorbă măcar!

- De ce faceți atâta gălăgie acolo jos? a întrebat o voce gravă de deasupra capetelor lor.

- O, tată, sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le aflu de la tine, dar tu nu vorbești niciodată cu mine, a strigat Otto ridicând privirea.

Un cioc a coborât, iar Otto l-a privit în față pe Claudius pentru prima dată.

- Nu mi-am dat seama cât de mare ai crescut, Otto. Și, fiindcă tot veni vorba, nu sunt tatăl tău. Spune-mi Claudius, nu tată.

- De ce nu ești tatăl meu?

- Pentru că te-am găsit în zăpadă, când erai doar un ou și am hotărât să am grijă de tine și să-ți țin de cald până când

vei putea să ai grijă singur de tine.

- Dar asta înseamnă că tatăl meu nu m-a dorit?

- Of, nu a fost deloc așa. Probabil te-ai rostogolit de pe picioarele lui când nu era atent. Ouăle sunt chestii care se rostogolesc foarte ușor. Oricum, ești în siguranță acum, mă ai pe mine.

- Dar poate că am căzut de undeva, a zis îngrijorat Otto.

- De unde să cazi?

- De pe lume. Leo spune că stăm la capătul lumii.

- Asta cam așa e. Se numește Antarctica și este la Polul Sud. Dar de aici n-ai să cazi.

- De ce nu?

- Fiindcă așa spun eu. Ce altceva vrei să mă mai întrebi?

- Ce sunt eu?

- Un pinguin. Un pinguin imperial.

- Știu asta. Voiam să întreb ce e acela un pinguin.

- O pasăre. Acum trebuie să terminăm cu vorbăria și să ne alăturăm grămezii de pinguini, fiindcă vântul se întețește și în curând va fi foarte frig.

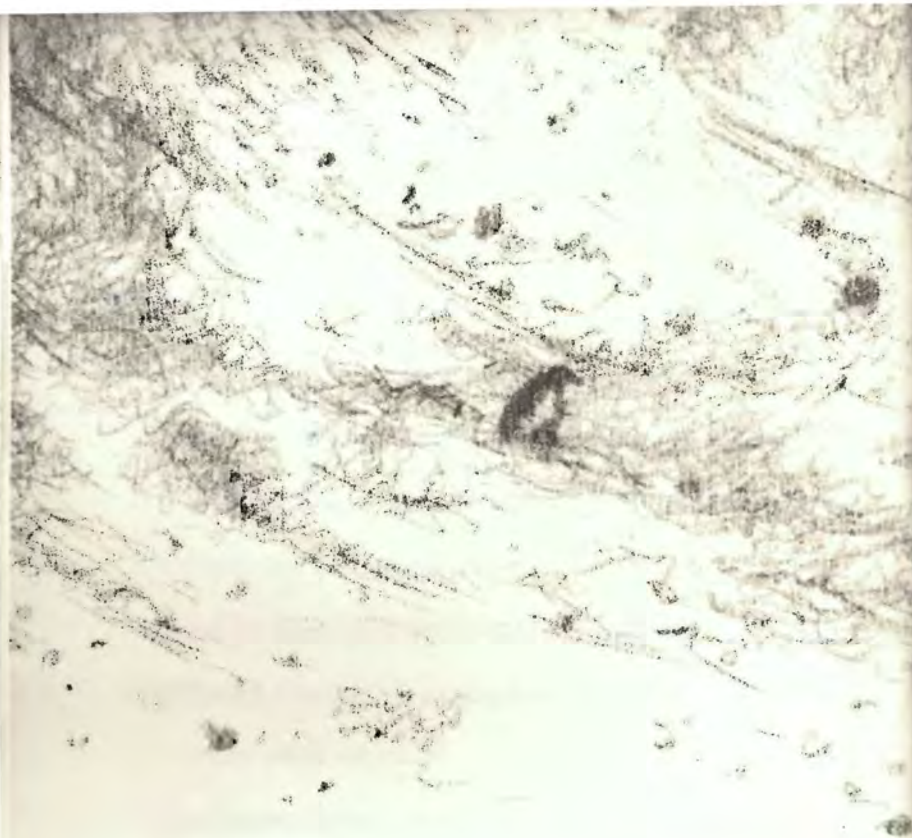
- În curând! a chițăit Otto. E frig tot timpul.

- Va fi și mai frig dacă nu te alături celorlalți pinguini. Haide.

Claudius merse târâș-grăpiș pe gheață până la ceilalți pinguini care stăteau deja adunați laolaltă pentru a-și ține de cald.

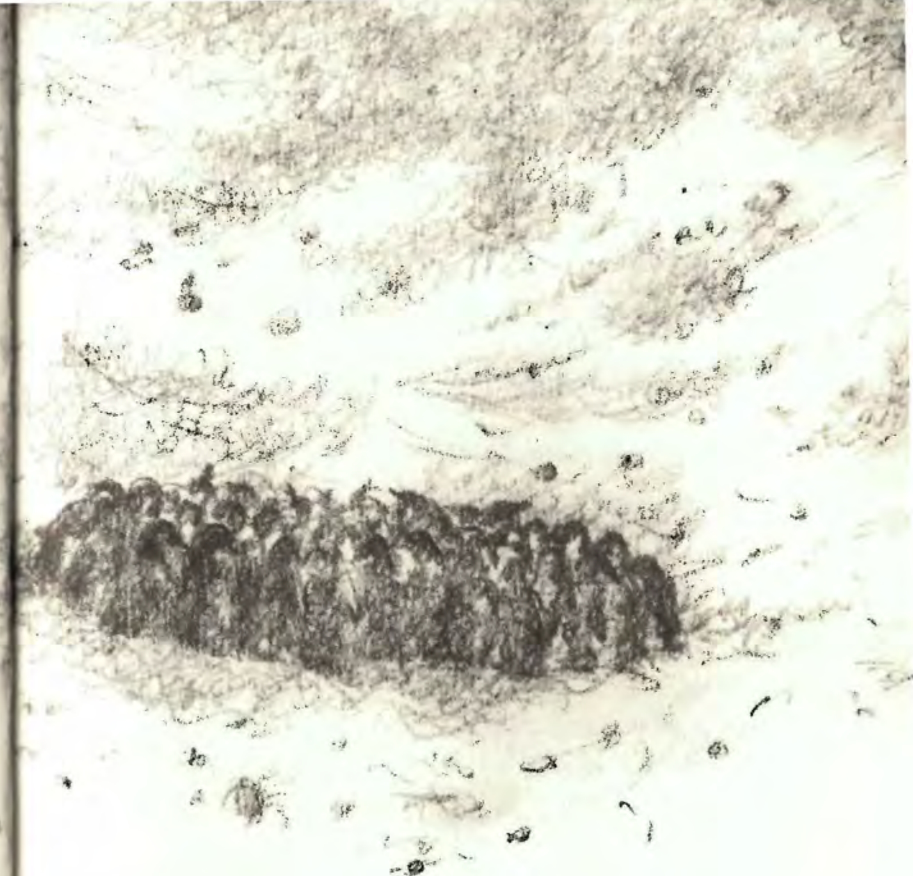
- Nu-i așa că suntem mulți? i-a strigat Otto lui Claudius.

- Ăsta e un lucru bun, a răspuns acesta puiului de la picioarele lui, cu vocea lui puternică. Cu cât suntem mai mulți, cu atât ne va fi mai

cald. Hai, închide pliscul și cuibărește-te cât mai strâns lângă mine. Vine un ditamai viscolul.

Otto a făcut ce i s-a spus, dar îi era tare greu să-și țină pliscul închis. Voia să afle ce este acela un viscol.

Și chiar a aflat în curând. Vântul a devenit tot mai puternic și s-a făcut din ce în ce mai frig. Iar ninsoarea îi lovea din toate părțile. S-au strâns tot mai mult unul în celălalt pentru a-și ține de cald.

În scurt timp erau prea aproape. Otto a trebuit să deschidă pliscul și să strige:

- Claudius! Claudius! O să fiu storcit!

Nu putea să vadă capul lui Claudius, fiindcă era acoperit de zăpadă, dar o voce a răsunat prin șuierul vântului:

- Liniștește-te, Otto, stai între penele de sub burta mea. Acolo vei fi protejat. Și acum ține-ți pliscul închis până când îți spun eu că poți să-l deschizi.

Otto s-a ghemuit cât a putut sub burta lui Claudius, la adăpost de spatele pinguinilor din față și de cei care-l presau din toate părțile. Niciodată nu-i mai fusese atât de frig. Avea impresia că zăpada și vântul nu se vor mai opri niciodată. Dar n-a fost așa: vântul s-a domolit, iar pinguinii au început să se îndepărteze unii de

ceilalți. Când a avut loc să-și aplece capul, Claudius a strigat în jos:

- Otto, Otto, ești bine?

Otto a început să se foiască și a zis încet:

- Mmm, mmm, mmm.

- Ce-ai pățit? a întrebat Claudius îngrijorat. Vorbește!

- MMM, MMM, MMM, a mormăit Otto cât a putut de tare.

Claudius era nedumerit. S-a aplecat cât a putut de mult, privindu-l pe Otto cu atenție.

- Te simți bine?

- MMMM.

Claudius a început să râdă.

- Înțeleg. E numai vina mea. Acum poți deschide ciocul.

- În sfârșit! a oftat ușurat Otto. E foarte greu să vorbești cu ciocul închis.

- Te cred, a spus Claudius. Măcar ai stat la căldură?

- Nu, n-a fost cald. Mi-e frig. Nu-mi place când îmi este frig.

- Nici nu m-așteptam să-ți placă. Dar trebuie să te obișnuiești, fiindcă noi trăim într-un loc rece.

- Nu am putea să locuim în altă parte?

- Nu.

Dar Claudius nu mai era îngrijorat din pricina lui Otto. Începi să te plângi doar atunci când te simți mai bine.

- Nu cred că mă voi obișnui vreodată cu frigul ăsta, a spus Otto.

- Ba o să te obișnuiești. Cât ești mic, îți țin eu de cald, dar când vei crește, o să fii acoperit cu un strat de grăsime, așa ca mine. Asta e de mare ajutor.

Otto s-a uitat în sus spre Claudius:

- Chiar o să fiu așa de gras ca tine?

- Da, toți pinguinii adulți sunt grași.

- Ce bine, zise Otto. Ei bine, presupun că o să mă obișnuiesc atunci.

Primul pui

- Ce tot faci? s-a plâns Claudius într-o dimineață. Dacă mai sari mult pe picioarele mele o să mă îngropi în zăpadă și n-o să mă mai pot mișca. Și nu mai da atâta din aripi. Pare că ai stârnit un adevărat viscol acolo jos.

Dar Otto nu s-a potolit.

- Încerc să zbor, a strigat el. Ai spus că sunt o pasăre. Păsările zboară, nu-i așa?

- Pinguinii nu zboară, a răspuns Claudius. Hai, încetează să mai sari pe picioarele mele și-ți voi spune ce fac pinguinii.

Otto se opri. Oricum obosise de când tot sărea.

- Ce fac pinguinii? a întrebat gâfâind.

- Pinguinii înoată. E ca și cum ar zbura în mare. Și chiar se pricep la asta.

Otto își ridică privirea spre Claudius.

- Vreau să zbor sus ca pasărea de acolo. Se tot rotește pe cer și vreau și eu să fac asta.

- Ei bine, nu poți, așa că te rog să nu te apuci să sari din nou. Și mă rog, despre ce pasăre vorbești? a zis Claudius privind în sus. Vai de mine, un lup de mare. Otto, stai lângă mine. Lupii de mare sunt păsări periculoase. Le plac puii.

Otto era nedumerit.

- Atunci și tu ești periculos, Claudius?

- Dacă sunt...? A, înțeleg. Îmi plac puii, dar nu pe post de cină. Un lup de mare poate coborî din cer în picaj ca să fure un pui de pinguin gustos pentru următorul lui dejun. De aceea nu trebuie să pleci la plimbare de unul singur.

- Nu știam că pot pleca la plimbare de unul singur, a spus Otto. Eu stau mereu pe picioarele tale.

- Dar nu pentru totdeauna, slavă cerului, a răspuns Claudius, mișcându-și bietele degete de la picioare storcite. Aproape te-ai făcut destul de mare încât să mergi acum alături de mine, iar în curând te vei putea juca cu toți ceilalți pui.

- Care alți pui? a întrebat Otto. Suntem doar Leo și cu mine.

- O să vezi că mai sunt mulți alți pui. Tu și Leo ați fost primii ieșiți din ou, dar nu sunteți singurii. După ce-o să plece lupul de mare, o să te iau la plimbare și o să vezi cât de mulți pui sunt pe aici.

Claudius avea dreptate. Toți pinguinii adulți păreau că se târăsc de colo până colo cu puii pe picioarele lor. De sub fiecare burtică albă se ițea un căpșor. Aproape de sub fiecare, fiindcă Otto mergea legănându-se pe lângă Claudius. Lui Leo nu-i venea să creadă când l-a văzut pe Otto venind spre el.

- Otto! Tată, privește! i-a strigat lui Nero. Otto poate să meargă singur!

- A, da! a spus Nero. Poți să te duci la el, dacă vrei.

- Eu? a făcut Leo. Să merg singur?

- Da, haide. Te-ai făcut destul de mare.

Leo s-a uitat la gheața care-l înconjura din toate părțile. Nu era deloc sigur că voia să-și părăsească locul cald de pe picioarele lui Nero.

- Dar nu îmi vor îngheța picioarele?

- Nu prea tare, auzi o voce din apropierea lui. Era Otto.

- Haide, Leo, suntem primii pui. E un lucru deosebit. Trebuie să le arătăm celor mici ce au de făcut.

- Dar eu nu știu ce am de făcut, a spus Leo. Oricum, oi fi tu primul pui, eu sunt abia al doilea. Nu prea știu dacă sunt pregătit să ies în lume.

Dar Nero era sigur. I-a făcut ușor vânt lui Leo pe gheață și a traversat în partea

cealaltă să vorbească cu Claudius. Leo a scâncit, s-a ridicat de jos și a vrut să alerge după Nero, dar Otto i-a tăiat calea.

- Prinde-mă, a strigat el, alergând câțiva pași. Precis nu poți.

Leo nu a rezistat provocării, așa că a început întrecerea. Și a și durat ceva timp. Claudius și

Nero le-au urmărit pe cele două mogâldețe pufoase care făceau tumbe în zăpadă și se distrau de minune.

- Hai să ne jucăm și noi acolo cu ei, i-a spus deodată Claudius lui Nero.

- Să ne jucăm cu ei? a exclamat Nero. Sunt prea bătrân pentru astfel de distracții.

- Ba nu ești, a zis Claudius. Așa e cel mai ușor să-i luăm înapoi. Haide, precis nu poți să mă prinzi.

Și uite-așa au început toți patru să se joace și să se distreze. Unul dintre noii pui ar fi vrut și el să li se alăture, dar tatăl lui nu i-a permis.

- Nu, nu încă. Vei putea când vei crește un pic mai mare.

Puiul era foarte dezamăgit, dar ceva mai târziu i-a văzut pe Claudius și Nero trecând pe acolo, cu Otto și Leo pe picioarele lor.

Otto l-a observat pe puișorul care-i urmărea și i-a strigat:

- Bună, cum te cheamă?

- Gusto. Pot să mă joc și eu cu voi data viitoare?

- O să poți să te joci când o să-ți dea voie tatăl tău. Încă nu ești destul de mare.

- Nu sunt foarte mare pe dinafară, dar sunt enorm pe dinăuntru, a zis Gusto.

Claudius a râs peste capul lui Otto când au trecut mai departe.

- O să ai de furcă cu ăsta mic, Otto.

- Crezi? a zis Otto. Are un tată, nu-i așa? Nu va trebui să am eu grijă de el.

- Ba da, a răspuns Claudius. Ești primul ieșit din ou, așa că va trebui să ai grijă de toată gloata.

- Adică de toți puii ăștia?

Otto a privit cu atenție în jurul lui. Erau pinguini cât vedeai cu ochii și aproape fiecare dintre ei avea pui sau ouă la picioare.

- Nu, doar de grupul de lângă tine. Dar o să ai destulă treabă.

Și chiar așa a fost. Câteva zile mai târziu, Otto și Leo aveau deja o mulțime de prieteni noi. Când era vreme bună, plecau de pe picioarele taților lor și se jucau împreună. Cei mai mici, cum

era Gusto, nu înțelegeau că trebuia să stea împreună pentru a fi în siguranță. Otto, care urmărea lupii de mare ce stăteau la pândă, rotindu-se deasupra lor, trebuia să-i adune mereu.

- Gusto, țipa el întruna. Vino înapoi, trebuie să stai aproape de mine.

- De ce? întreba Gusto. Nu vreau decât să văd ce este acolo.

- Fiindcă așa spun eu. Dacă te mai vânturi mult, o să ajungi cina unui lup de mare. Trebuie să stăm împreună ca să fim în siguranță. Haide!

- Bine, fie, zise Gusto, întorcându-se în grup. Dar să știi că pot avea grijă de mine. Prea faci pe șeful, Otto.

Nero și toți ceilalți tați se bucurau că Otto făcea pe șeful. Așa nu mai era nevoie să-și facă prea multe griji pentru puii lor.

- Otto al tău are mare grijă de ei, i-a spus unul dintre pinguini lui Claudius. Cred că ești foarte mândru de el.

Claudius chiar era mândru. Dar Otto nu știa lucrul acesta și într-o seară l-a întrebat:

- Claudius, crezi că fac pe șeful?

- Da, a răspuns el. Ești foarte autoritar.

- Vai de mine, a zis Otto. Ei mi-au tot spus asta, dar cum altfel aș putea să mă asigur că sunt în siguranță?

- Nu ai cum altfel, i-a spus Claudius. Așa că fă în continuare pe șeful. Așa trebuie să fie primii pui. Vei învăța asta curând.

Pinguinii au grijă unul de celălalt

Clipind des ca să-și deschidă ochii împăienjeniți de somn, Claudius își apleacă ciocul spre vocea de la picioarele lui.

- Da, Otto ce este?

- Simt ceva ciudat în burtică. Ca și cum i-ar lipsi ceva. Ce este?

- Cred că îți este foame.

- Ce este foamea?

- Sentimentul de lipsă din burtica ta. Și eu simt același lucru. Trebuie să mâncăm ceva. Hai să vedem dacă doamnele s-au întors de pe mare.

- Doamnele?

- Da, au mâncat pește și alte chestii din mare ca să vă poată hrăni pe voi, puii. O să-ți găsesc o mătușică drăguță care să te hrănească cu supă de creveți. E delicioasă. O să-ți placă, iar sentimentul acela de gol va dispărea pentru un timp.

- O să mănânci și tu cu mine, Claudius?

- Păi nu. Va trebui să ne despărțim ca să pot pleca și eu pe mare să caut ceva de mâncare. N-am mâncat nimic toată iarna și sunt foarte înfometat.

- Adică vei pleca fără mine?

- Da, Otto. Nu ai crescut destul ca să vii pe mare împreună cu mine.

Otto s-a îngrozit.

- Dar nu poți să mă lași aici, Claudius. Am nevoie de tine.

- Nu mai ai. O să-ți găsesc o mătușică drăguță care să aibă grijă de tine. Va fi la fel de bună ca mine și vei continua să mă ai și pe mine, undeva în interiorul tău. Acolo e locul cel mai important în care trebuie să păstrezi un tată bun: înăuntru.

- Dar eu vreau să fii în afară, unde să te pot vedea. Of, te rog, Claudius, nu mă părăsi!

Bietul Otto era tare afectat. Dar Claudius a început să-l conducă spre mare, iar drumul era atât de interesant, încât Otto aproape că a uitat cât era de nefericit. Nu se mai îndepărtase niciodată până acum de colonia de pinguini. Gheața se întindea în jurul lor cât vedea cu ochii.

- Partea de jos a lumii e foarte mare, a zis el în cele din urmă.

- Da, Antarctica este foarte întinsă, a răspuns Claudius. Privește acolo: o focă Weddell și puiul ei.

Otto s-a uitat și a văzut o creatură mare și grasă ce stătea culcată pe gheață alături de o alta mai mică ghemuită lângă ea.

- Focile sunt scufundători foarte buni, a spus Claudius. Se pot scufunda la adâncimi mult mai mari decât noi.

- Se scufundă? a întrebat Otto.

- Coboară în apă la mare adâncime, i-a explicat Claudius. Le vei vedea depășindu-te când vei intra și tu în mare.

- Dar ele ce fac când este viscol? a întrebat Otto. Nu pare că sunt prea multe în jur alături de care să se cuibărească.

- Nu, ele trebuie să aibă suficientă grăsime care să le țină de cald. Sunt făcute aproape numai din grăsime solidă, așa că de obicei se descurcă.

- Puiul... adică puișorul pare foarte drăgălaș, a spus Otto, atunci când s-au apropiat de focă. Ce sunt firele alea de păr de pe fața lui?

- Mustăți, a răspuns Claudius. Toate focile au mustăți. Privește cu atenție focile astea, fiindcă sunt foci Weddell și seamănă puțin cu focile leopard. Trebuie să înveți să nu le confunzi niciodată.

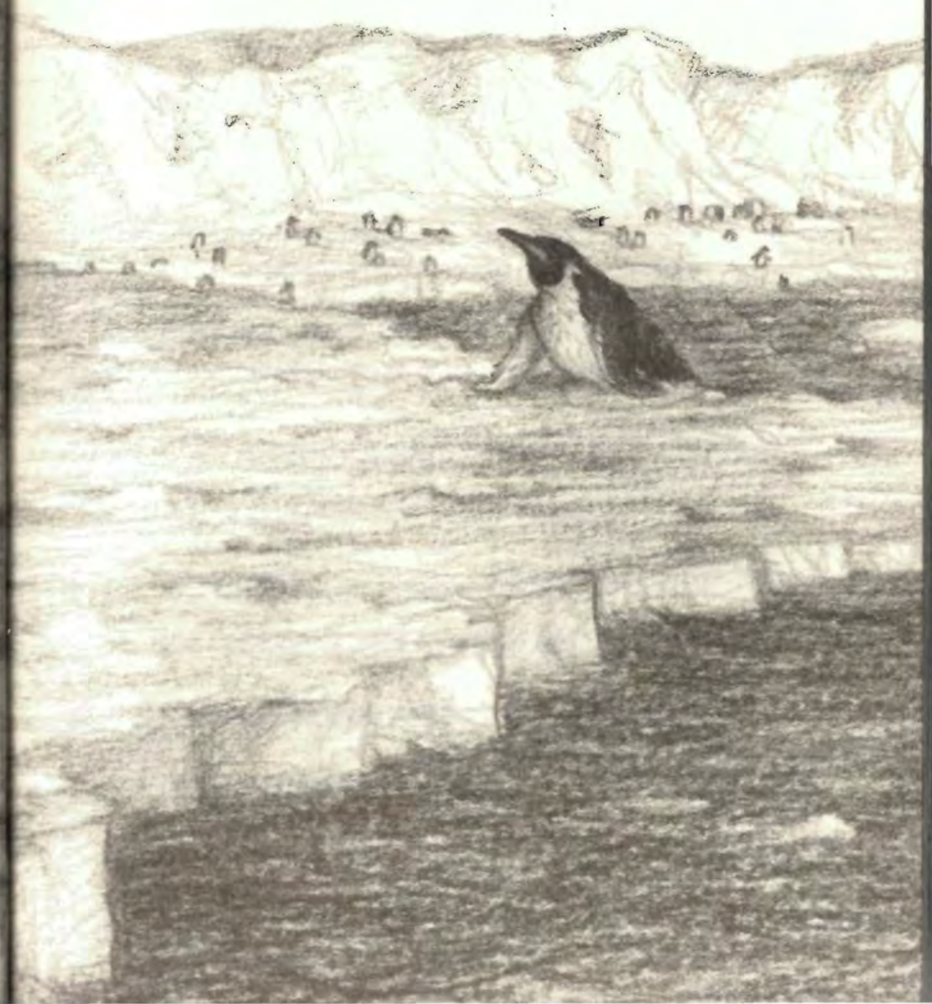
- De ce? a întrebat Otto. Focile leopard nu sunt cumsecade?

- Nu, absolut deloc. Ele mănâncă pinguini. Focile Weddell mănâncă doar pește și sunt chiar inofensive. Dar când o să mergi prima oară pe mare trebuie să te ferești de focile leopard. Focile Weddell au capetele mai mici și, în timp, vei învăța să le deosebești, dar pentru început este bine să te ții departe de toate focile care au pete.

Deodată Otto a încremenit.

– Claudius, gheața se mișcă! a strigat. Privește.

– Este marea, i-a zis Claudius. Și uite, vine cineva în întâmpinarea noastră. Cred că este una dintre doamne.

Și chiar așa era. Aceasta se tot scutura pentru a scăpa de toată apa de pe pene, înainte să înghețe. Când s-a apropiat de ei, Claudius a spus:

- Ea este Anna. Va fi o mătușică foarte bună pentru tine.

Otto s-a ascuns în spatele lui Claudius.

- Nu vreau nicio mătușică. Vreau să rămân lângă tatăl meu.

Claudius s-a întors spre el și l-a mângâiat pe cap cu ciocul.

- Îmi pare rău, Otto, a spus el. Ești un pinguin imperial, iar pinguinii imperiali trebuie să se obișnuiască să aibă mai multe mame și mai mulți tați atunci când cresc.

Otto a ridicat privirea spre Claudius.

- Dar puiul de focă avea pe cineva doar pentru el. Vreau și eu să te am doar pentru mine.

- Te cred că vrei, dar ai și o mulțime de prieteni alături de care poți să stai. Puiul de focă nu are așa ceva. Pinguinii au grijă unii de ceilalți. Vrei să ai și tu grijă de mine?

- Cum pot să fac asta? a întrebat Otto mirat. Doar pleci de lângă mine.

- Mă lași să plec ca să mă hrănesc? Sunt lihnit de foame. Sentimentul acela de lipsă din interior a devenit dureros. Mă poți ajuta dacă mă lași să plec.

Otto nu mai știa ce să spună. Dar știa ce are de făcut. Așa că a ieșit din spatele lui Claudius și s-a îndreptat spre Anna.

- Presupun că se putea și mai rău, a spus el în cele din urmă.

Claudius l-a mângâiat pe Otto pe cap cu ciocul.

- Îți mulțumesc, i-a spus el.

Apoi a strigat:

- Anna, am aici un pui înfometat care te așteaptă.

Anna a venit spre ei în grabă, mergând legănat.

- Deschide ciocul, Otto, a spus Claudius.

- Dar n-am chef să vorbesc.

- Nu ca să vorbești. Ci pentru ca Anna să te poată hrăni, a râs Claudius. Anna, acesta este Otto. El este primul nostru pui din acest an.

- O, atunci voi fi încântată să fiu mătușica lui. Bună, Otto. Cred că îți este tare foame. Deschide ciocul și îți voi da niște supă de pește.

Era bună. În câteva minute, sentimentul de gol din burtica lui Otto aproape că dispăruse. Anna a făcut un pas în spate, scoțându-și ciocul din cel al lui Otto.

- Mai vreau, te rog, Anna, a zis Otto.

- Atunci îți mai dau, a spus Anna. Mă bucur că-ți place ce ți-am adus.

Așa că Otto a luat prima lui masă.

După ce a văzut că Otto s-a liniștit, Claudius s-a scufundat în mare ca să ia prima lui masă din acea iarnă. Știa că Anna va avea mare grijă de el.

Când Otto s-a simțit sătul, s-a îndepărtat puțin de mătușica lui și a văzut că Claudius dispăruse. În jurul lor era doar gheața cât vedeai cu ochii, albă și pustie. Otto a lăsat capul în jos. Claudius nu mai era. Cum mai putea el trăi fără Claudius? Anna a înțeles.

- Haide, Otto, a spus ea. Claudius se va sătura și el în curând. Vrei să-mi arăți drumul spre casă?

Otto s-a întors încet și a condus-o. Ce îi spusese Claudius? Că pinguinii se ajută între ei. Iar el era un pinguin. Așa că trebuia să se obișnuiască cu asta!

Ultimul pui

În următoarele zile Otto a fost atât de ocupat încât nu a mai avut timp să-i fie dor de Claudius. Și cum toate doamnele se întorceau de pe mare ca să hrănească puii, tații dispăreau unul câte unul ca să se hrănească. Otto trebuia să aibă grijă de tot grupul lui. De multe ori, trebuia să țină toți puii adunați laolaltă când adulții se plimbau de colo până colo.

Puii de pinguin nu aveau încă suficientă grăsime care să le țină cald, așa cum aveau adulții.

Când începea să li se facă frig, Otto și Leo îi strângeau pe toți laolaltă într-un cerc strâns, cu cei mai mici în mijloc, unde era cel mai cald. Când Otto a reușit să facă primul astfel de cerc, a observat un pui care stătea deoparte singur, privind spre mare.

- Vai de mine, i-a spus lui Leo. Uite, un pui a rămas pe dinafară. Mă duc să-l aduc.

Leo se uită într-acolo.

- Da, acela e Alex. E ultimul pui care a ieșit din ou, așa că e mic de tot. Trebuie să îi ținem de cald.

Otto s-a grăbit să ajungă la el. Pe măsură ce se apropia a văzut că Leo avea dreptate. Alex era doar un bebeluș. Nu era suficient de mare ca să se fi dat jos de pe picioarele tatălui său. Stătea acolo atât de zgribulit și de trist, încât Otto și-a dat seama că trebuie să-l ducă imediat în cerc, ca să se încălzească.

- Unde e tati? a început să se smiorcăie Alex, îndată ce Otto a ajuns lângă el. Îl vreau pe tatăl meu.

- Cred că îi era foame, a spus Otto. Ție nu ți-e foame?

- Asta m-a întrebat și o doamnă pinguin, a răspuns Alex. N-am înțeles ce vrea să spună, așa că a plecat de lângă mine. Ce este foamea?

- E ca și cum ți-ar lipsi ceva în burtică, dar cred că tu încă nu ai sentimentul ăsta. Deci nu ai o mătușă care să aibă grijă de tine?

- Nu, nu am pe nimeni.

- Stai lângă mine și voi avea eu grijă de tine, i-a spus Otto părintește. Haide, trebuie să ne întoarcem la cercul nostru.

Alex a început să meargă legănat alături de Otto, apoi după câțiva metri s-a oprit.

- Otto, a început să se smiorcăie din nou.

Otto s-a oprit și el.

- Ce s-a întâmplat?

- Tu nu ești deloc cum ar trebui să fie un tată, a zis Alex. Nu ai picioarele suficient de mari.

Otto și-a privit picioarele. Alex avea dreptate.

- Așa e, încă nu pot să te duc pe picioarele mele, a recunoscut el. Dar poate că îmi vor mai crește dacă stau la căldură alături de ceilalți, așa că ar trebui să ne grăbim. Haide, fugi.

Așa că Otto și Alex au ajuns în sfârșit la grupul lor. Pe ultima porțiune, Otto a trebuit să-l împingă pe pui din spate. A încercat să-l ducă chiar în centrul grupului, dar Alex nu voia să-l părăsească.

- Vreau să stau cu tine, Otto, i-a zis el, așezându-se hotărât pe picioarele lui. Acum poți fi tatăl meu.

Gusto, aflat în apropierea lui, a început să chicotească.

- Ca să vezi, puiul autoritar are acum și un puișor, a strigat el.

- Când termini cu vorba, pui obraznic ce ești, poate vii și mă ajuți să am grijă de el, a zis Otto. Haide, tu încălzește-l în față, iar eu stau în calea vântului care vine din spate.

- De ce? a întrebat Gusto. De abia reușesc să-mi țin mie de cald.

- Fiindcă pinguinii, cel puțin pinguinii imperiali, au grijă unul de celălalt. Haide, lipește-ți burtica de a lui. Așa. Alex, el e Gusto. Vorbește foarte mult, dar e băiat simpatic.

Alex l-a privit timid pe Gusto.

- Dacă vorbești mult, ai putea să-mi spui povești? Tare îmi mai plac poveștile. Te rog, spune-mi o poveste.

Gusto se uită nedumerit spre Otto.

- N-am spus niciodată o poveste. De unde să scot una?

- Din capul tău. Sunt sigur că acolo sunt foarte multe. Începi cu „A fost odată ca niciodată“ și continui de acolo.

Așa că Gusto a început să povestească. Curând Otto nu și-a mai făcut griji pentru micul Alex. Era atât de fericit să-l asculte pe Gusto povestind, încât nici nu a observat cât era de frig. Asta până când s-a încălzit un pic, iar grupul a început să se răspândească. Lui Gusto îi era foame, așa că a terminat repede ultima poveste și a plecat să-și găsească mătușica.

- Otto, a scâncit Alex, Gusto a plecat. Mi-e frig, mi-e îngrozitor de frig.

- Da, Alex, cred și eu că îți este frig. Noi trăim într-un loc friguros, dar te vei obișnui.

-Tu te-ai obișnuit, Otto?

- Păi nu, nu chiar. Sunt și eu doar un pui, ca tine, să știi. Când ne vom face mai mari și mai grași nu ne va mai fi atât de frig. Iar pentru asta trebuie să mâncăm. Hai să o găsim pe mătușica Anna.

Au găsit-o pe Anna, iar Otto a avut parte de o masă pe cinste. Când a terminat, l-a văzut cu surprindere pe Alex venind la Anna și spunându-i:

- Vreau și eu.

- Ce faci? a întrebat Otto. Credeam că încă nu-ți este foame.

- Cred că acum îmi este, a zis Alex. Vrei să fii mătușica mea, Anna?

- Nu prea știu, a zis Anna. Doi pui de hrănit. Voi fi epuizată.

- Alex e ultimul pui de pe-aici, Anna, i-a zis Otto. Asta înseamnă că îi vei avea pe primul și pe ultimul. E ceva deosebit.

Anna îi zâmbi.

- Bine, m-ai convins. O să caut o mătușică pentru Alex, dar pentru moment îl voi hrăni eu. Haide, micuțule.

Așa că Alex a avut parte de prima lui masă. Una enormă.

- Nu mi-a mai rămas mare lucru ca să te hrănesc mâine, Otto, a spuse Anna. Va trebui să merg din nou în mare. Dar nu contează. De acum vor veni mulți unchi și mătuși care să vă hrănească.

- Vrei să spui că va trebui să mă obișnuiesc cu altcineva? a întrebat Otto. Dar abia am început să te cunosc pe tine.

-Așa e cu pinguinii imperiali. Adulții pleacă și vin de pe mare ca să vă aducă de mâncare până când vă faceți destul de mari ca să vă duceți voi singuri. De voi vor avea grijă mai mulți pinguini, dar nu veți suferi de foame. Pinguinii au grijă unii de alții.

Așa a spus și Claudius, s-a gândit Otto. Dar să fie hrănit de mai mulți pinguini! Ei, până la urmă era și el un pinguin. Trebuia să se obișnuiască și cu asta.

Puiu

A doua zi, când Otto s-a îndreptat spre mare ca să găsească pe cineva care să-l hrănească, a văzut un animal mare și gras culcat pe gheață: o focă. La început, a fost încântat, pentru că asta însemna că va avea cu cine să schimbe o vorbă.

Dar când s-a apropiat, a văzut că foca avea pete. Ce-i spusese Claudius? „Focile cu pete pot fi

foci leopard, iar acestea sunt periculoase." Dar foca asta nu părea periculoasă. Era atât de grasă, încât de-abia se mișca și se juca de unul singur, rostogolindu-se încoace și-ncolo. Apoi l-a văzut pe Otto și i-a făcut semn cu aripioara înotătoare. Lui Otto i s-a părut că știe fețișoara aia. Așa că a înaintat. Cu siguranță era puiul pe care i-l arătase Claudius, dar acum era mult mai mare. Otto s-a oprit la mică distanță de el. Era atât de gras, încât de-abia se putea mișca și, chiar dacă nici Otto nu era mare atlet, și-a dat seama că putea ușor să scape cu fuga în cazul în care ar fi fost vorba de o focă leopard.

- Bună, a zis Otto. Nu ne-am mai întâlnit cumva?

- Ai mai trecut pe aici. Dar n-ai vorbit cu mine, a zis foca.

- Îmi pare rău, a spus Otto. Eram cu Claudius și se grăbea. Îi era foarte foame.

- Pare că seamănă cu mama mea, a spus și foca. Ea m-a învățat să prind pește și să am grijă de mine. Iar acum s-a întors pe mare ca să se mai hrănească. Slăbise foarte mult. Îi ieșeau oasele prin piele.

- Nu se poate spune același lucru despre tine, a observat Otto.

- Așa e, a râs foca, m-am îngrășat foarte repede, iar pe măsură ce mă îngrășam, mama mea slăbea. Înțelegi, din cauza laptelui pe care mi-l dădea.

- Lapte? a întrebat Otto. Ce este laptele?

- Păi cu asta mă hrănea, a spus foca. Vezi tu, eu sunt mamifer.

- Ce este un mamifer? a întrebat Otto.

- Păi, de exemplu, cred că tu ai ieșit dintr-un ou, fiindcă ești pasăre. Ei bine, cu mamiferele nu e așa. Focile sunt singurele mamifere din Antarctica. Mama mi-a spus asta și a stat cu mine, m-a încălzit și m-a hrănit cu lapte până când am devenit destul de mare încât să-mi port singur de grijă.

- Asta fac și eu, a zis Otto. Aștept să fiu suficient de mare ca să-mi port singur de grijă. Abia atunci voi putea merge în mare, dar pentru moment sunt hrănit de pinguini adulți care îmi aduc supă de pește și supă de calamar și tot felul de chestii gustoase.

- O, eu îmi iau singur calamar și pește, a zis foca. Poate ne întâlnim în mare. Pinguinii se scufundă?

- Da. Trebuie să facem și noi rost de mâncare.

- Poate că într-o zi voi trece pe lângă tine. Mama spune că suntem cei mai buni scufundători

din lume. Putem să ne scufundăm până la sute de metri în adâncime. Tu cât de mult te poți scufunda?

- Nu știu, a zis Otto. Dar Claudius mi-a spus că focile Weddell sunt foarte buni scufundători și se pot scufunda la mai mare adâncime decât noi. Cum te numești? E ciudat să cunoști pe cineva și să nu știi cum îl cheamă. Pe mine mă cheamă Otto.

- Eu nu am un nume, a zis foca. Mama mi-a spus mereu Puiu, atâta tot.

- Atunci pot să te strig și eu Puiu? a întrebat Otto.

- Desigur, Otto, a răspuns Puiu. Acum aș vrea să te întreb și eu ceva. Tu ai dinți?

- Dinți? a întrebat Otto. Nu prea cred. Ce sunt dinții?

Puiu a deschis gura și i-a arătat lui Otto dinții lui.

- Am nevoie de ei, i-a explicat apoi. Vezi tu, când e foarte frig și mă aflu în mare uneori peste tot deasupra mea este gheață. Și am nevoie de aer ca să respir, așa că mușc din gheață până când fac o gaură prin care pot respira.

- Ah, le-am văzut și eu, a spus Otto. Sunt niște găuri în gheață.

- Așa e, a zis Puiu. De aceea am nevoie de dinți: ca să respir. Dar dacă gheața e groasă, e muncă grea.

- Ai dreptate, dinții tăi chiar arată ca și cum ar fi fost folosiți multă vreme, a zis Otto. Sunt teșiți în partea de sus. Oricum nu prea știu cum ar trebui să arate. Deci ai fost deja pe mare. E amuzant?

- O, da, a exclamat Puiu. Îmi place la nebunie. Și e mâncare din belșug. Mama m-a învățat pas cu pas cum să prind creveți, crustacee și calamar, iar

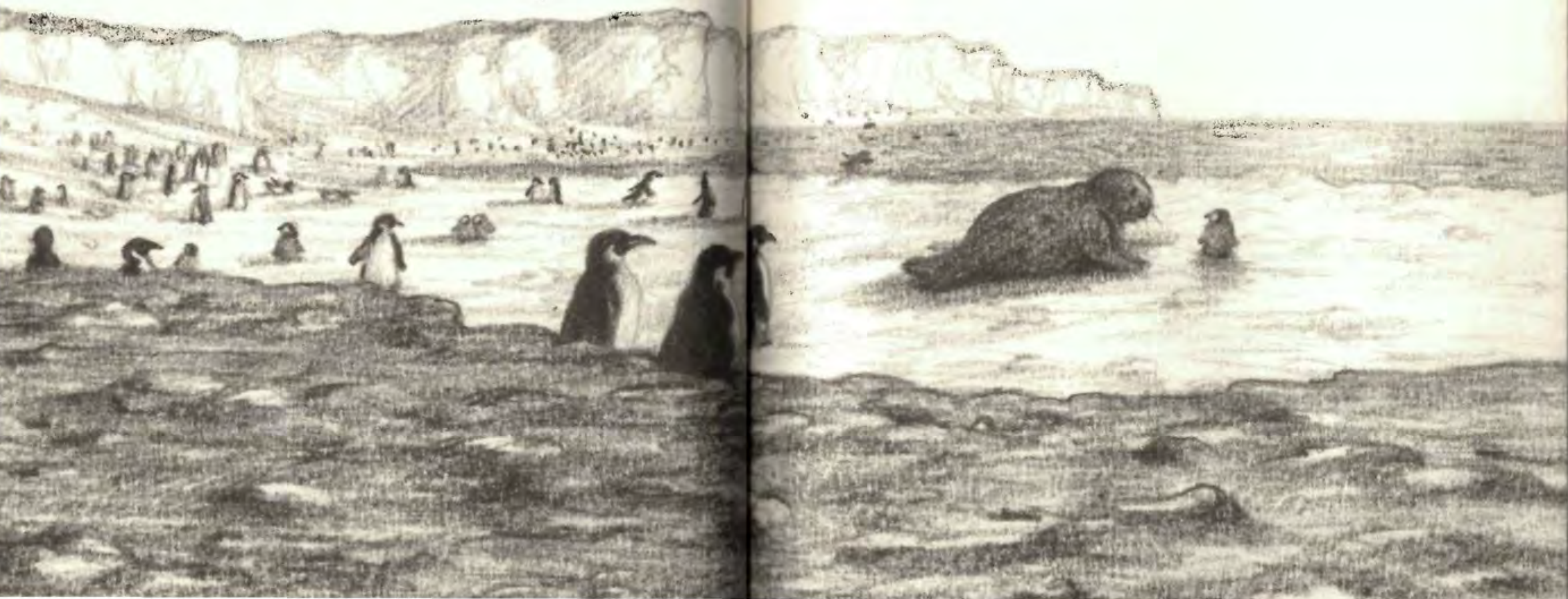
acum pot să prind și pește. M-a învățat tot ce am nevoie. Chiar mi-e dor de ea.

– Și mie mi-e dor de Claudius, a zis Otto. El m-a învățat tot ce știu, dar a trebuit să plece în mare înainte ca eu să cresc. Ai fost tare norocos că mama ta a stat cu tine până când te-ai făcut mare. Ei bine, acum gata cu vorba, trebuie să merg pe țărm. Altfel nu mai găsesc nimic de mâncare. Ceilalți pui vor termina totul înaintea mea.

– Vin cu tine, a spus Puiu. E timpul să mă întorc și eu în mare. Acolo e mai cald decât pe gheață.

– Serios? s-a mirat Otto.

– Da, a zis Puiu.

Așa că au plecat împreună spre țărm, deși Otto a trebuit să aibă multă răbdare cu Puiu, care era gras și se deplasa încet. Când au ajuns acolo, Puiu i-a făcut un semn cu aripioara înotătoare și a dispărut în mare, iar Otto a găsit o mătușă care să-l hrănească. Pe drumul de întoarcere spre colonie, Otto s-a gândit: „Mi-aș dori să fi fost o focă. Pinguinii au nevoie de mai mult timp ca să crească. Dar cred că mă voi obișnui cu asta."

În creștere

Otto era mereu înfometat zilele alea, iar cei mari îi aduceau mereu de mâncare din mare. De fapt, chiar începuse să-i placă să cunoască mereu alți pinguini adulți. Cei mai mulți erau destul de banali, dar erau și unii chiar foarte drăguți. Justin era unul dintre ei. Otto plecase spre mare ca să

găsească pe cineva care să-i dea de mâncare, iar Justin căuta un pui pe care să-l hrănească.

- Măi să fie! a exclamat Justin, de-abia am ieșit din mare. Dar uite, astăzi am pentru tine supă de calamar.

Când Otto a terminat de mâncat, s-a așezat comod și a spus:

- Delicios! Îmi place supa de calamar.

- Ei bine, în curând vei putea să-ți iei singur. Ești băiat mare acum.

- Sunt primul pui, a spus Otto. Ai putea să-mi explici ceva? Marea vine tot mai aproape de noi. De ce?

- Gheața se rupe la țărm, fiindcă se face tot mai cald. Antarctica e făcută numai din gheață, așa că vara se micșorează.

- Ah, parcă ai fi Claudius, a zis Otto. Și el îmi explica totul la fel ca tine. Chiar mi-e dor de el. A fost primul meu tată. Era deosebit de bun.

- Sigur că era, a spus Justin. Eu l-am pregătit. Pe vremuri a fost puiul meu.

- Claudius a fost puiul tău? s-a mirat Otto. Înseamnă că ești bătrân!

- Nu sunt chiar atât de bătrân, a replicat Justin. Hai să ne întoarcem la colonie. Putem să mai vorbim pe drum.

Otto i-a pus toate întrebările pe care i le-ar fi pus lui Claudius, dacă ar mai fi fost lângă el, în timp ce mergeau legănat spre casă. În cele din urmă, Justin i-a spus:

- Mă gândesc că poate ai dreptate și chiar îmbătrânesc. Am obosit. Nu mai pot să răspund la nicio întrebare.

- Încă una, Justin, te rog. Doar una, l-a rugat Otto.

- Fie, încă una, s-a înduplecat Justin.

- Vreau să știu când mă voi putea da pe derdeluș. I-am văzut pe pinguinii adulți care se dau pe burtă și alunecă cu viteză pe gheață. Pare foarte amuzant.

- Vei putea să te dai și tu pe derdeluș când vei avea pene de adult.

- Și când va fi asta?

- Asta e a doua întrebare. Am zis că răspund la una.

Justin l-a văzut pe Otto cum își lăsă capul în jos. S-a îndepărtat de el, dar i-a strigat peste umăr:

- Curând.

Curând? Otto voia să întrebe cât de curând, dar știa că nu are rost. Trebuia doar să aștepte.

Câteva zile mai târziu, a început să bată un vânt rece, iar Otto și-a dat seama că trebuia să adune puii mai mici în cerc, ca să le țină de cald. Făcea asta destul de ușor acum. Nu trebuia decât să-l găsească pe Gusto și să împrăștie zvonul că le va spune povești. Apoi toți puii se grăbeau și stăteau strâns lipiți de el ca să audă ce le povestește și gata grămada. Gusto devenise maestru la povestit și își lua rolul în serios. Așa că Otto l-a dus pe Gusto într-un loc adăpostit și curând au fost înconjurați de pui de pinguin. Apoi cei mari s-au așezat în spatele lor, pe margini.

Unul dintre aceștia, Nap, care era mai arțăgos, a început să facă zarvă mare:

- De ce stă Gusto în centrul grămezii, unde este cel mai cald, alături de puișori? E la fel de mare ca mine. Ar trebui să stea mai în afară, a protestat.

- El are o treabă de făcut, i-a răspuns Leo.

- Şi chiar una foarte importantă, l-a susţinut şi Otto.

- Dar e suficient de mare ca să stea pe margine, ca mine. Hei, Gusto, a strigat Nap.

- Taci din gură, i-a spus încet Otto.

- Nu vreau să tac, a făcut Nap, împingându-l pe Otto. Cine te crezi? Vrei să ne batem?

- Nu vreau, a spus Otto. Pinguinii imperiali nu se bat, pentru ei este important să fie prieteni

şi să stea în cerc unii alături de ceilalţi ca să-şi ţină de cald.

- Laşule, i-a strigat Nap. Haide, luptă!

- Nu, a replicat Otto. Eu sunt un pinguin imperial. Poate că tu eşti un pinguin Adelie. Ei mereu sunt puşi pe harţă. Îşi pun ouăle în cuiburi şi apoi se încaieră pe motivul care al cui cuib este. Ar trebui să fim băieţi înţelegători.

Otto a ridicat semeţ capul şi l-a privit pe Nap de sus.

- Du-te să îţi găseşti un pinguin Adelie cu care să te lupţi sau ţine-ţi piscul!

Nap nu mai spuse nimic. Căci Otto avea dreptate.

Aflat alături, Leo l-a întrebat:

- De unde ştii toate astea, Otto?

- De la Justin. Mă bucur foarte mult că l-am cunoscut.

Chiar era bucuros, până când Alex a venit pe furiș la el după ce grămada s-a împrăștiat.

- Otto, a zis el, mă tem că trebuie să-ți spun ceva.

- Păi, hai, spune-mi, l-a îndemnat Otto. Ce este?

- Ei bine... se codea Alex, ... să știi că chelești!

Otto s-a uitat în jos la el însuși. Îi lipseau petice întregi de puf, dar pe dedesubt creșteau pene groase și albe.

- Uraaa! a strigat el către Alex.

- Nu te superi? a întrebat Alex foarte mirat.

- Să mă supăr? Dacă chelesc înseamnă că mă fac mare!

Și a plecat în goană să-l găsească pe Leo, care era al doilea pui, deci probabil că începea să chelească și el. Și chiar așa era. Curând toți ceilalți pui mai mari au început să aibă petice întregi de puf lipsă.

- Arătăm de parcă am fi fost jumuliți, a izbucnit Leo într-o dimineață. Dar e grozav să văd cum ne transformăm în pinguini adevărați. Uite, Otto, îți crește un guler de pene galbene, iar pe spate ai câteva porțiuni negre.

- Adevărat? a zis Otto. Mi-ar plăcea să mă pot vedea.

Micul Alex își făcu din nou apariția.

- Acum înțeleg, i-a zis el lui Otto. Cheliți cu toții. Ce mult mi-ar plăcea să mi se întâmple și mie asta. Acum sunt ca o minge pufoasă.

- Dar o să ți se întâmple și ție, doar că tu ești ultimul pui. Va trebui să ai multă răbdare, i-a spus Otto.

- Mi-aș dori să fi fost eu primul pui, așa ca tine, a zis Alex. Tu nu trebuie să ai răbdare, așa ca mine.

- Da, sunt un tip foarte norocos, a râs Otto.

- Of, Alex, ești așa de prostuț, i-a zis Leo. Durează la fel de mult să crești mare, indiferent dacă ieși din ou mai devreme sau mai târziu.

- Așa e, dar ți se pare că durează mai mult când ești ultimul pui, a zis Otto. Bietul Alex. Nu contează. Măcar știi mereu ce ți se va întâmpla. Noi doi habar nu avem. Dar cred că ne vom obișnui cu asta.

Cunoștințe

Dar de data aceasta, Otto și Leo nu se puteau obișnui. Voiau neapărat să știe ce li se va mai întâmpla.

- Vom întreba un adult, a zis Otto. Haide, oricum e ora mesei.

Așa că s-au îndreptat spre mare ca să se întâlnească cu adulții care veneau să-i hrănească.

Otto a găsit o mătușă, pe Cathy, iar Leo un unchi, pe Julius. Când s-au întâlnit din nou, la colonie, Otto și Leo s-au grăbit să se pună la curent cu noutățile.

- Ce ai mai aflat? a întrebat Otto primul.

- Vom putea în curând să plecăm singuri pe mare, i-a răspuns Leo.

- Când?

- Julius nu mi-a fost de mare ajutor. Mi-a spus doar că vom ști când a sosit momentul.

- Cathy mi-a spus același lucru, a zis Otto. Mi-a spus că atunci când vom fi gata, ne vom grupa și vom merge în mare. Marea e plină de viețuitoare și tot ce avem de făcut este să înotăm și să luăm ce ne place.

- Să înotăm? a întrebat Leo. Ce înseamnă asta?

- E ca atunci când zbori, dar în apă. Dăm din aripioarele înotătoare. Claudius mi-a povestit. La asta pinguinii se pricep cel mai bine: să înoate. Îmi

doream de mult să încerc, dar trebuie să așteptăm până când ne cade tot puful.

- De ce? a întrebat Leo. Ar trebui să știi. Pari că știi totul.

- Pentru că așa spun eu, a zis Otto hotărât.

Dar habar nu avea. Poate că puful se îmbiba cu apă și-i încetinea. Trebuia să întrebe data viitoare când urma să fie hrănit de un pinguin adult.

Problema era că nu toți adulții se pricepeau să răspundă la întrebări, iar unii nici măcar nu încercau. În cele din urmă i-a spus un alt pui. O puicuță, prima născută dintr-un alt grup. A întâlnit-o la marginea coloniei. Ea l-a întâmpinat cu:

- Ți-a căzut tot puful. Acum ești pregătit.

- Tot puful? Serios? s-a mirat Otto.

Ea i-a dat roată în pas legănat.

- Da, ai toate penele de adult. Pene groase unse cu grăsime de pe care alunecă apa. Dar eu?

Otto s-a legănat și el în jurul ei.

- Mai ai un mic smoc pe spate. Vrei să ți-l jumulesc?

- Nu, mersi. Deși e foarte drăguț din partea ta că te-ai oferit. Dar trebuie să cadă singur când

penele de dedesubt vor fi suficient de îmbibate cu grăsime.

- Înțeleg, a spus Otto. Cum te cheamă?

- Josie.

- O, mulțumesc, Josie. Probabil ai avut un tată bun care ți-a spus toate lucrurile acestea.

- Așa e. Dar cei mai mulți din grupul meu cred că sunt autoritară și fac pe deșteapta.

- Și despre mine cred același lucru. E foarte plăcut să cunoști pe cineva ca tine.

Au continuat să bombăne despre ce înseamnă să fii primul pui în grupul tău. În cele din urmă au hotărât că trebuie să se întoarcă, așa că s-au despărțit.

- Sper că ne mai vedem și mâine, Josie, i-a zis Otto. La revedere!

- La revedere, Otto. Am învățat multe de la tine.

Și Otto învățase multe. Când a dat peste Leo, acesta a izbucnit:

- Ești un pinguin pe cinste, Otto - negru cu alb și galben. Și eu sunt la fel?

Otto i-a dat ocol mergând clătinat.

- Mai ai doar două porțiuni rămase undeva în spate, în partea de jos.

- Of, Otto, te rog să le jumulești, l-a implorat Leo. Te rog, Otto.

- Nu, fiindcă ți-aș face un rău. Penele de dedesubt nu sunt încă pregătite.

- Bine, domnule Știe-Tot. O să găsesc pe altcineva care să mi le jumulească.

- Nu, Leo, te rog, așteaptă! Uite ce e, penele tale trebuie să fie bine îmbibate cu grăsime atunci când intri în mare. Altfel te vei îneca.

- Să mă înec? Dar mi-ai spus că pinguinii sunt înotători foarte buni.

- E adevărat. Dar numai când penele noastre sunt pregătite. Nu trebuie să mai aștepți multă vreme.

- Să aștept, a bombănit Leo. Întotdeauna așteptăm ceva.

-Așa e. Eu trebuie să aștept să-ți crească penele. Nu intru în mare fără tine.

- Vai, Otto, chiar o să mă aștepți?

- Da, zâmbi silit Otto. Va trebui să mă obișnuiesc cu asta.

Cu toții în mare

A doua zi Otto nu a mai primit de mâncare.

- Nu mai ești un pui, ești deja un pinguin, îi spuneau toți adulții.

- Dar de-abia m-am făcut, striga el.

Dar nimeni nu-l hrănea.

Deci asta voiau să spună atunci când ziceau că va ști când este pregătit. Refuzau să-l mai

hrănească când venea momentul, așa că foamea îl mâna spre mare.

În curând la țărm era o ditamai mulțimea de pinguini tineri supărați pe pinguinii adulți, iar Leo era printre ei. Cu mersul legănat, a venit spre Otto.

- Ce facem acum? s-a plâns el. Murim de foame.

- Ce crezi că facem? Unde găsim calamar și pește și crustacee și toate celelalte lucruri pe care ni le aduceau cei mari?

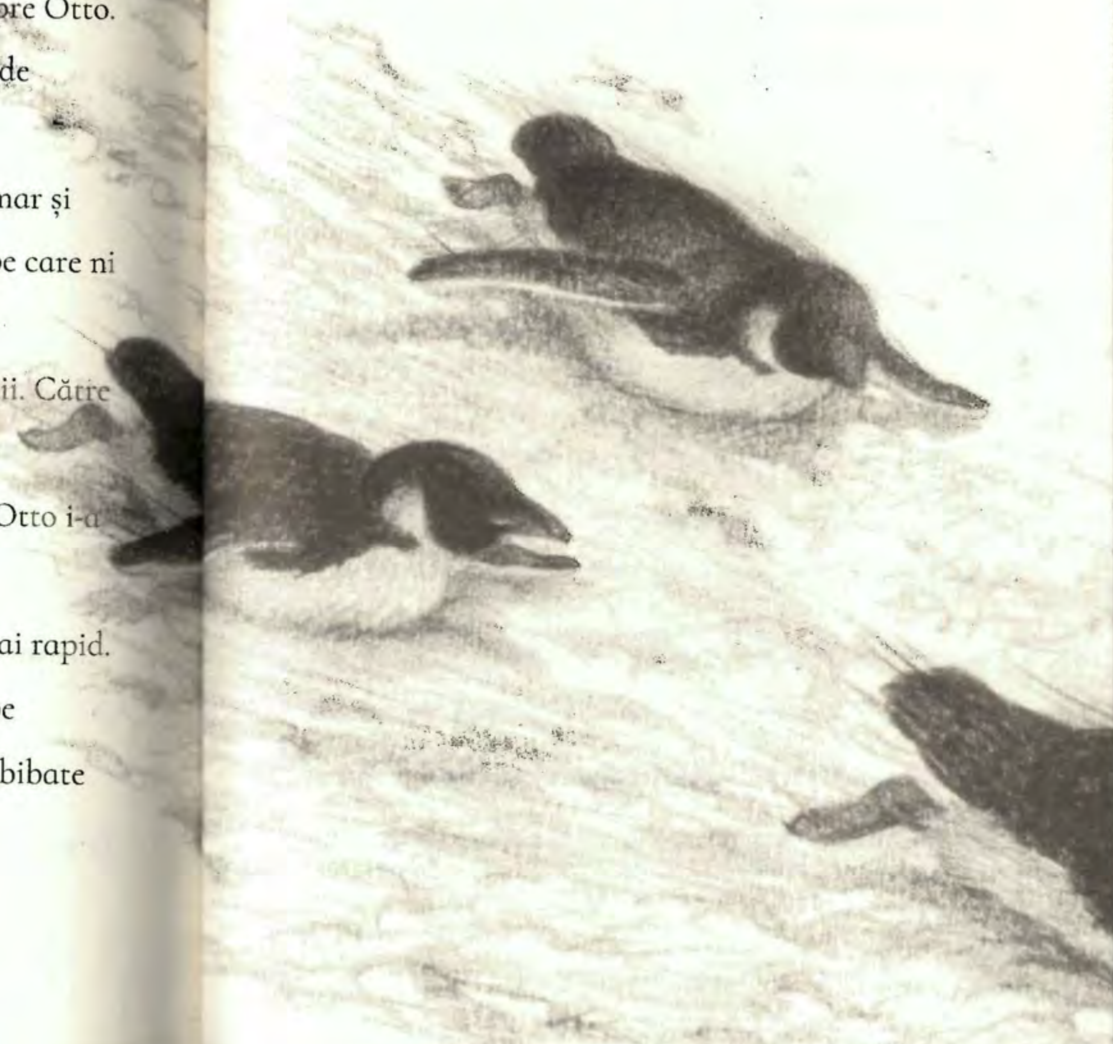
- În mare! a strigat Leo. Haideți cu toții. Către mare!

A pornit legănându-se într-acolo, dar Otto i-a dat un ghiont în burtă.

- Hai pe derdeluș, i-a strigat. E mult mai rapid.

În curând se dădeau cu toții pe burtă pe derdeluș, alunecând pe gheață cu penele îmbibate de grăsime și prinzând viteză cu ajutorul

aripioarelor puternice. La început nu știau să cârmească prea bine și au avut loc numeroase coliziuni. Otto s-a întâlnit din nou cu Josie când s-au lovit unul de celălalt.

- Hopa, scuze! Of, Josie!

- Da, eu sunt, a răspuns ea. Nu e amuzant? Mereu mi-am dorit să fac asta.

- Și eu, a zis Otto. Dar mă gândesc dacă e bine să-i lăsăm pe cei din grupurile noastre să aibă singuri grijă de ei. Parcă mă simt un pic vinovat.

- Nu-ți face griji, i-a zis Josie, continuând să alunece alături de el. E destul de cald acum. Se descurcă ei. O să ne prindă din urmă în curând. Haide, să ne întrecem. Pun pariu că ajung prima în mare.

I-a luat-o înainte, iar Otto era așa de ocupat să se întreacă cu ea, că a uitat aproape complet de puii lui.

Dar treaba lui încă nu se terminase. Când au ajuns pe marginea gheții, pinguinii mai mici erau strânși unul în celălalt, fiindcă le era teamă să intre în mare. Așa că era de datoria lui Otto, a lui

Josie și a primilor pui ieșiți din ou în celelalte grupuri să intre primii. Erau șase cu toții. S-au uitat unii la alții. Lui Otto îi era teamă, dar și-a amintit ce-i spusese Claudius: „Pinguinii au grijă unii de alții".

- Haideți! a strigat el. La mâncare!

Apoi s-a aruncat în apă. S-a aplecat în față și a început să dea din aripioare. Da, putea să înoate. De fapt, înota mai repede decât putea să alunece pe gheață. Curând, înota ușor la suprafața apei și îl striga pe Leo.

- Haide, e ușor.

Leo și ceilalți pinguini au intrat și ei în apă, dar după ce le-a trecut bucuria că pot înota, au început să-și amintească ceva.

- Ei bine, și mâncarea unde e? a întrebat unul dintre ei.

- Sub tine, i-a răspuns Josie. Dar trebuie să ne scufundăm ca să o luăm, uite-așa.

Ea a fost prima care a dispărut sub apă. Ceilalți au urmat-o. Otto a realizat că, până acum,

cel mai mult îi plăcea să înoate sub apă. Era așa de interesant acolo, la adâncime.

Nu i-a mai fost foame pentru mult timp. A văzut un pește, a deschis ciocul și l-a înghițit. Apoi a mers pe fundul apei și a văzut ceva mișcându-se sub o piatră. A apucat-o de picior și a tras. Acum știa și el cum arăta un calamar. A avut aceeași soartă ca și peștele.

După ce a înghițit și niște crustacee, a țâșnit spre suprafață. Era un drum lung până sus. Tocmai voia să înoate înapoi spre țărm, când a văzut-o pe Josie. Privea fix o stâncă de gheață. Deodată, s-a scufundat în mare și a dispărut. Poate că îi era încă foame.

Apoi a ieșit la suprafață - și încă în stil mare. A sărit din apă până sus pe stâncă.

-Ai grijă, i-a strigat Otto.

Dar n-ar fi trebuit să se îngrijoreze. Josie îl privea din vârful stâncii, unde aterizase și i-a strigat:

- Poți și tu să faci asta, Otto. Tata mi-a explicat cum se face, este saltul pinguinilor. Ești și tu pinguin, nu-i așa?

Otto nu a mai avut nevoie de alt îndemn. A încercat să facă un salt, dar a căzut pe spate împrăștiind stropi în toate părțile.

Josie râdea de el.

- Nu așa se face, i-a strigat ea. Scufundă-te în adâncime, apoi fă-ți vânt în sus și nu te mai opri.

Otto a făcut ceea ce i se spuse.

Și a reușit să ajungă pe stâncă, lângă Josie. Aterizase în picioare, ca și cum făcuse asta toată viața lui. Era așa mulțumit de el însuși. Putea să alunece pe gheață, să înoate, să se hrănească și acum să sară.

Josie s-a apropiat de el.

- Cum e Otto, îți place să fii pinguin?

- Încep să mă obișnuiesc, a răspuns el fericit.

